

Derin Darbelerden Arda Kalan

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 11 Mayıs 2020

Irgat bir düşün yolcusuysan zamanın mahsustan dakikalarını kaçırdığı iki dudak arası suskunluksa gözümde sakındığım oyaladığım içim sevdiklerimi özürlerimi sunuyorum.

Bil mukabil derler miydi sahi?

Umdum.

Gözlerimi yumdum bir ömür.

Uydurdum masallar ve masal kahramanları içimde saklı dervişin yüzü suyu hürmetine sudan sebeplerle kaçtım da insanlar hani daha az yaralasinlar diye.

Yamadığımdı her karede biten o iki üçgen cüret de edemedim asla acının hipotenüsü olmaya: makul bir dik açıydı acındırmak filan da değil hani kimyamda saklı tüm atomlarla bazen atom karınca zihniyetinde ters yüz etmek dünyanın ters giydiği hasreti.

Kimeydi sahi hasretim?

Haset edenlerden uzak olmanın yolu muydu yoksa kimliğimi yontarken hep mi kırık uçlu bir kalemdim tükenmemeye dair tüketildiğime muktedir türetmekle mükellef.

Sildim sonra alın yazımı ve kandım hurafelere girdiğim günahlardan zor firar ettim: affın tarihinde nasıl bir zihniyetse içimde kıpraşan ölü resimler ve kırık çerçeveler yeniden yazdım alın yazım en azından dilediğim hayalleri kondurdum kaderin izafı çerçevesine ve helallik istedim namert düşlerden payıma düşeni tensiyeye ettim ve dolandım bir başıma dilim dolandı kalemse söktü iç sesimi.

Sökülen her heceyle ittifak kurdum ve bağlacıydı ömrün tümünden gelen duygularımın kimi zaman kazan kaldırdığı ve ihtiras bürüyen gözlere girmeye de yeltenmedim.

Mamur bakışlı ilkbahar ve hala d/üşüyorum ve ayağımda zincirler ellerim serbest bir de dudaklarımı mühürlemekten yorgun sözüm ona beni bekleyen yeni dünyanın resmini çiziyorum.

İdrak edemediğim çok şey var sonra da yapışıp ensesine izah etmeye çalışıyorum.

Havadaki küf kokusu sanırım içimdeki pamuk ve de elyaftan mütevellit yastığım yorganım küflendi hükmeden kaderin peşinde belki de izini sürdüğüm eski neşemdir beni bana yakın kılacak hani lise

yıllarındaki coşkun ve kırmızı saçlarımla yorgun beyitler mi örüyorum gecenin tepesine iliştiirdiğim fiyonkla belki de gecikmiş mezuniyetimi kutluyorum.

Sahi, hangi düşün kampüsündeyim ve hangi düş perisi gerçeklerin yolunu kesiti?

Adam olmam ki ben ne de olsa yanarım yakarım sönemem de sadece elimdekenden olurum.

Bir düş simsarının eline düştü hayallerim son ayların sihirli yalnızlığında cümleten seyircisi olduğumuz o film efekti.

Herkes başrolde elbette korkulan katil görünmez ve sadece insan vücudunda bir cisme ve ruha dönüşüyor sonra da ele geçiriyor kurbanının bedenini ve...

Hurra çıkıyor can bedenden sonra da başroldeki kötü aktör cam fanusa gizlenip yeni kurbanlarını bekliyor.

Sarılmak bağışıklığı kuvvetlendiriyormuş iyi de ben bir ömür kendime ve hayallerime sarılmışken... demek oluyor ki hayatta kalmamın da sırrı buymuş ve sarılıyorum yeniden.

Günü öğütüp de.

Günü öldürüp geceye de mi sarılmanın hikmetidir tüm gün kukumav kuşu gibi oturup ne zamanki gece çöküp da masaya papağan gibi kalbim dile gelirken.

Düz ayakmış hayat.

Düz git sonra çık yokuşu sonra da kendini boşluğa bırak.

Hoşluk karşıtı bir b/akış: reddi güç kabulü güç hem düşe düşe insanda kırılmadık kemik mi kalır?

Latife yapan elbet kader ve onca izafi düş/üş.

Söküp de mintanımı yer halısı yaptım madem artık ayağım da kaymaz sonra da gider sosyete pazarında bol kahkahalı organik gıdalar alırım kendime.

Kaç fırınca yaktığım kaç fırınca yediğim... demem o ki:

Derin darbelerden arda kalan azizim: hani peşini topladığım hayallerim ve balyalarca umut hadi unut, dercesine.

Yetmedi yap-bozdan türeyen o sefil resim ve işte sanrılar geçidinde seç seçebilirsene yüzümü. Yüzümden düşen parçaların taksiratını affetsin yap-bozu aldığım oyuncakçı dede. Hele ki rahmetli babam öğretmenlik cüppesini atıp da emekli hayatına geçiş yaptığında ticarete atılıp açtığı kırtasiye dükkânında ne çok yap-boz ve bolca da saman kâğıdı vardı elbet ufacık boyumla dükkânın tüm sermayesini el koyup eve taşıdığım.

Anlayacağın, kediye değil bana yüklenmişti tüm sermaye ve babam tüm çocukların dedesiydi hem de kitapçı sıfatıyla öğretmenliğini de bir şekilde sergilediği.

Akıllı adammış Vesselam bir de bana bak:

Ne köye varabildim ne de kasabaya tayinim çıktı. Altı üstü hayallerim arasında debelendim bir ömür tıpkı bir hayal taciri gibi illa ki hayal kahramanlar uydurdum hem yalnız geçen çocukluğumda yetmedi yazmaya durduğum hangi hikayem ise bizatihi kendim için yazıp yastık altında biriken hikayelerim ve kahramanları.

Bir tek kendi kahramanım olamadım ve gözüm seğirdikçe sandım ki...

Kim hatırlayacak ki beni? Ölülerden fayda yok azizim bu anlamda ölü iklimde sallanan bir ölü yaprak olma hakkımı kullanarak benden sana da bana da fayda gelmez.

Rüştünü ispatladım işte gecenin ve günü layıkıyla yaşayıp içimde biriken tüm efkârı demleyip kendimi bir şekilde avutmayı becerdim.

Her şey olacağına v/arıyor madem.

Çıkmadık candan ümit kesilmiyorsa daha kaç can borcum var ki sayfanın başında duran o sefil kumarbaza?

Kibirli sözcükler durağından kalkıyor madem rulet masası işim de olmaz hani kumarla gerçi en büyük kaybımı ben biteviye vermişken...

Sahi, son bir şans daha tanır mı bana kader, hani başımı yasladığım şu beyaz göğsünde bulutların akan yaşıma da dayanamazken kaptan beni de alır mı gemisine...

Demir alma vaktidir gün ışımadan toplamayalım bavulumu ve yeni günü enginlerde karşılamalıyım hem belli mi olur ısıklarken hayatı ıskaladığım tüm kötülüklerin ardından iyi ve mutlu olma hakkımı da son bir kez kullanırım.